

Neděle 19. července 2026

Základ kázání: 2Kor 12,1–10

Musím se pochlubit, i když to není k užitku; přicházím teď k viděním a zjevením Páně. Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety přenesen až do třetího nebe; zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím – Bůh to ví. A vím o tomto člověku, že byl přenesen do ráje – zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím, Bůh to ví – a uslyšel nevypravitelná slova, jež není člověku dovoleno vyslovit. Tím se budu chlubit, sám sebou se chlubit nebudu, leda svými slabostmi. I kdybych se chtěl chlubit, nebyl bych pošetilý, vždyť bych mluvil pravdu. Nechám toho však, aby si někdo o mně nemyslel víc, než co na mně vidí nebo ode mne slyší. A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.

Milí bratři a sestry,

apoštol Pavel je známý svou připraveností a ochotou přizpůsobit se okolí a okolnostem, sám sebe přinutit jednat tak, aby nic nebránilo předání evangelia o Ježíši Kristu, o tom ukřižovaném a vzkříšeném Spasiteli světa. Z těchto důvodů například řekl/napsal že pro Židy bude jednat jako Žid, s respektem ke všem nařízením. Pro Řeky jako Řek. Nebo, že nedělá rozdíly mezi lidmi, kteří jsou „v Kristu“, to znamená, že nezáleží na tom, jestli je to muž či žena, svobodný či otrok. Vše přemáhá víra a láska kristovská. Ať již Pavel přišel kamkoli, tak toto byla jeho misijní metoda a strategie. Přizpůsobit se co nejvíc těm, k nimž mluví a káže, tak aby jeho osobnostní rysy ani mimořádné úspěchy nebyly na překážku a posluchače nesvedly od víry v Pána Ježíše Krista třeba k uctívání jeho osoby, slavného apoštola Pavla.

Zastavme se u toho na chvíli a pomysleme na naše způsoby evangelizace. Možná někdo řekne, že my ani žádnou evangelizaci a misii neděláme. A nebude to říkat ze skromnosti, spíš z jakéhosi sebe-podceňování. Vždyť jací my jsme tu evangelizátoři a misionáři! Patrně se mnou budete souhlasit, že většina z nás o Pánu Ježíši mnoho nemluví. Rozhodně se to nedá srovnat s proslovy apoštola Pavla. To je

pravda. Ale že bychom skrze naše evangelické sbory nedělali misii a evangelizaci vůbec, to zase přece jen tak není. Copak tu každou neděli není čteno z Písma svatého a není v modlitbách oslovován a oslavován Bůh Otec, Syn i Duch svatý a nejsou snad připomínány jeho mocné skutky a slova jeho svědků? A také sbor svou dlouholetou existencí, svou účastí na bohoslužbách a při různých setkáních a u stolu Páně, když přijímáme chléb a kalich, když si podáváme ruku a oslovíme se „bratře, sestro“, tak v tomto městě, v tomto světě Krista vyznáváme. Kdo jiný to dělá než křesťané? – Apoštol nám svým příkladem ukazuje samozřejmě ještě mnohem dál. Ještě mnohem víc by se dalo dělat, aby v naší zemi vznikaly nové sbory tak, jako to bylo pod Pavlovým působením. Jistě, my nejsme apoštol Pavel. Ale na druhou stranu i nás tu Pán církve chce „zaměstnat,“ abychom na jeho „vinici“ – když použijeme slova Ježíšových podobenství – pracovali. Míváme sklon si situaci prvotní církve idealizovat, a tak se omlouvat. Dnešní úryvek z Pavlova dopisu do korintského sboru by nám však mohl dodat odvahy a inspirovat nás. Jakkoli se to čtení mohlo jevit na první poslech jako něco nám velmi vzdáleného.

Čím se tedy Pavel chtěl tentokrát připodobnit způsobům svých adresátů? Čím se chtěl přiblížit poměrům, jaké vládly v korintském sboru? – Chlubením! Ano, opravdu byl přinucen chlubit se, ačkoli se mu to přičilo. A snad za každou větou bude při své řeči připomínat, že to tak vlastně nemyslí. Že jen chce, aby jej milovaný sbor přijal skrze takovou chlubitvou řeč, když byli schopni přijímat chlubení jiných kazatelů, kteří vstoupili do rozvíjejícího se společenství křesťanů a strhávali pozornost na sebe a své výkony. „Oni poukazují na výjimečnost a skvělost svého apoštolátu?! – Dobře, tak já budu také!“

Zde si zase zkusme situaci trochu srovnat s tou naší. V našich sborech obvykle slouží jeden kazatel delší dobu a jiní kazatelé jsou jen občasnými hosty bez nároku na to, aby získávali příznivce pro sebe. Na vlastního kazatele či faráře jsou lidé po léta zvyklí a dalo by se říct, že se také proto nedají oklamat, když by jim najednou začal vymalovávat své schopnosti a ctnosti, svůj původ a vzdělání. To vše znají a dávno to není tématem. – V prvních sborech však přicházeli a odcházeli cestující kazatelé, kteří byli oproti dnešním asi dost charismatičtí a strhující. Ubytovali se v rodinách. Po celé dny nějakým způ-

sobem byli přítomni v životě členů sboru. Ne jen hodinu nebo dvě v neděli. Tak se v Korintu stalo, že taková „veleapoštolé“ (jak je Pavel ironicky označil) začali mnohé bratry a sestry vázat na svou osobnost, očerňovat Pavla, doslova pomlouvat a lhát o něm. Bývalo by se mohlo stát, že rostoucí revnivost v církvi docela rozbije společenství a svede z cesty za Kristem. Takové odvedení za sympatičtější vůdcem se mezi lidmi stává. A ani církve se tomu někdy neubrání. Právě toto však apoštol Pavel nechtěl dopustit. Aby se kvůli lidským ambicím zastřel význam toho jediného Pána, který církev tvoří a stojí v ní i nad ní. Je jejím jediným soudcem i zachráncem; totiž význam a prvenství Pána Ježíše Krista.

Jen z tohoto důvodu jde Pavel i proti sobě a svým ambicím. Tak důležitou, vážnou, ano svatou věcí je mu význam a věrohodnost evangelia ve sborech. Tak tomu bylo i v Korintu. Jen patrně dramatictější než jinde. Proto v tomto dopise probírá jeden argument svých konkurentů po druhém a říká, že on má jejich schopnosti také. A to v mimořádné míře, například: „*A vím o tomto člověku, že byl přenesen do ráje – zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím, Bůh to ví – a uslyšel nevypravitelná slova, jež není člověku dovoleno vyslovit. Tím se budu chlubit, ...*“ Tím mimořádným člověkem je on sám, ale raději o sobě mluví ve třetí osobě, jako by šlo o někoho jiného. Pán mu dal prožít tuto duchovní extázi, ale to přece není jeho schopnost! To, že se ocitl v nebi a prožil něco nadpřirozeně krásného, výjimečného, pokládal až dosud za intimní záležitost, zvláštní dar, kterým by jej nenapadlo chlubit se. Až teď, když jej přinutili svou vlastní chloubou o svých náboženských či jiných schopnostech. A tak apoštol užil formu, která na jeho posluchače či čtenáře „zabírala“, ale hned ji i sám sebe shodil. Pozor! Takto se úcta ke služebníkům Božího slova získávat nesmí! Nedejte se oklamat. Sledujte obsah, zda odpovídá životu Pána, v něhož jste uvěřili. Copak on se chlubil svými mimořádnými schopnostmi? Svým přístupem k Bohu v modlitbách? Vyvyšoval se nad druhé, které by ponižoval a pomlouval? Nikdy. Pán Ježíš se sebou nechlubil nikdy.

Je však pravda, že kdo je mezi lidmi nadán víc než ostatní, dostává se do nebezpečí, že se chlubit začne. Že bude vázat své posluchače a svěřený sbor na svou osobnost. Je to pochopitelné, lidské, ale ne kristovské!

Samotného apoštola Pavla před vysokým sebevědomím a sebedoporučováním ochránil Pán jakýmsi „ostnem“, bolestí a slabostí, které jej občas přepadaly a kterými trpěl. Musel se s tím však naučit žít právě proto, aby nezapomínal, že je jen apoštol, vyslanec a nositel zprávy o Králi. Nikoli Král sám.

„A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“

A tak si podržel formu, na kterou tam byli zvyklí a snad i rádi od kazatelů slyšeli: že se něčím pochlubili. Nepřevzal však obsah jejich chlouby. A že by právě on měl, čím se chlubit! Svým židovským původem, přímým osobním apoštolským povoláním, schopnostmi a mimořádnými zjeveními. Pavel se však rozhodl chlubit svými slabostmi. To je kristovské. To odpovídá tomu, co vedlo k vítězství jeho Pána a Pána křesťanů v Korintu – i v Nymburce – totiž ponížení, opovržení, slabost, bolest a nakonec kříž. To je cesta evangelia, ať se to veleapoštolům líbí nebo nelíbí.

Pravdou je, že Boží síla, o které Pán Pavlovi řekl, tato síla se ve světě projevuje dodnes. *„...vždyť v slabosti se projeví má síla.“* Tam, kde služebník Kristův zapomene na sebe, na své postavení a výhody proto, aby vynikla sláva Kristova a jeho evangelium, tam začne být silná víra i církev. Tam potom může světu pomáhat a sloužit. Když se chlubí slabostí, to znamená nevyvyšuje sebe, ale je tu po vzoru Kristově pro druhé lidi. Pak církev překoná věky až do toho dne, kdy Pán znovu přijde a ujme se svých věrných a začne kralovat nad celým světem.

Modlitba: Chvála tobě Kriste, který jsi pro nás slabé a hříšné lidi zemřel na kříži. Chvála tobě, vzkříšený Pane, který jsi pro nás vstal z mrtvých! Amen.